

Halfweg de wandeling

In mijn keel begint de kanteling
Van het uurglas zodat ik weet
Ik ben halfweg de wandeling
Waarvan ik geen stap vergeet:

"De dorenhagen, vader, en de haat
ze hebben ons uiteengedreven:
Ik, afkomstig van uw zaad
Werd de verminker van uw leven."

Nu is mijn radde mond verbloed,
omdat ik enkel vrucht wou zijn
en niet de tak die haar moet dragen
bleef ik een dier, en heb geloeid.

"Liefste, de stropers liggen klaar
In de stervende wouden wachtend
Terwijl ik naar Gods lichtbak staar
Verblind de jaren slachtend."

Want meer heb ik nooit geleerd
Van de kinkels in hun keten;
Dat men best zijn oudsten eert
En verder zorgt voor eten.

Zie mij nu, moeder, uw droevig kind
Dat kreupel was en dat u moest verlaten
Nu ik eindelijk een antwoord vind
Kan het ons niet meer baten..."

Een vader verborgen

In elk van ons is een vader verborgen,
een voltooide hoeder der onrustige kudden
die de wonden van zijn eigen roede geneest
en ons op de golfslag van zijn eigen ademhalen
een gerijpte vergiffenis toespoelt, oud
en zout op de gekloofde lippen.

Dan spreken we niet meer, voor een wijle
bevriest het altijd kabbelende water
achter onze tanden en wij vouwen het gelaat
in de inwendige duisternis onderzoekend open:
de rust stijgt uit onze ravijnen op

en vult ons geraamte tot de nok.
Dan is het dat de vader komt

geruisloos uit onze handen tevoorschijn:
hij leidt de tranen in hun bedding
en de verlangens naar hun bronnen terug.

Het meisje Ingrid

Een kind werd door de ouders de oogjes uitgestoken.
Het was pas twaalf toen zijn oren begonnen te roken
en zijn gezicht, waar niets aan te zien was, blonk
zo zacht en lokkend dat menig meisjeshart erin verzonk.

Mijn geschiedenissen zijn oud en ik weet het
ik vertel ze dan ook enkel voor mezelf:
eens nam hij een schoonheid in zijn bed
in plaats van altijd naar de hooischelf

omdat in haar borst een licht scheen
alsof ze alleen in een sprookjesbos wandelde.
Terwijl onder zijn handen haar tover verdween
dacht zij, dat hij als prins handelde.

Ik kan u niets vertellen dat buiten uw huid ligt
wij volgen allen betoverd het vreselijke licht
dat ook hem verbrandde, terwijl hij zich vergiste
in haar schat aan juwelen die geen verdriet uitwiste

omdat hij in haar tere, kleine hart gesloten lag.
Hij heeft zich ronkende en rekkend aan haar vergrepen
zoals hij zich vergreep aan ieder uur van elke dag.
zij liet zich gewillig naar de hel slepen

zolang ze maar aan zijn borst lag.
Zijn borst is hard en koud geworden
door een nutteloze veldslag.
Hij hoorde niet hoe haar dromen verdorden

toen hij van woorden dronken op de mossen viel
en zo haar laatste tere schat plette onder zijn hiel.
Zijn uitgestoken ogen kregen haar beeld lief.
Het was te laat. De dood is een handige dief.

Huilbuitje

Er zijn vele dingen die wij nog niet weten,
b.v. dat de dood het beste zaad is
of eenzaamheid vruchtbare grond e.d.
Soms komt geluid aangebuiteld
en zet zich in ons zadel.

Vaak legt gij zacht toch dwingend
uw handen op mijn dwaas gepraat
of ik zuig je oren leeg en blaas
nachtpluizen langs je billen liefde
mond aan mond met je buik je lichaam in;

Terwijl je dan bovenaan in zacht gekreun
vergaat gelijk een verstervend blad
grijpen uw handen mijn hete schedel
tot over de oren huil ik in u uit.

Jotie T'Hooft